

„Unora le place numai ce înțeleg, alții pot înțelege numai ce le place.”

- Lucian Blaga

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul II
Numărul 95 (6575/1140)
24 - 30 aprilie 2013

Un „simbol” cu miros de stricat...

Cezar
A. Mihalache

De data aceasta, replica lui Victor Ponta a fost nimerită! A fost chiar reușită când, referindu-se la situația învățătoarei greviste, simulată grotesc a simulacrului foamei, profitoare din plin, locativ și financiar, al noului ei statut de parlamentar, a spus, fie și cinic, poate prea cinic pentru un premier, că „pe cine nu lasi să moară nu te lasă să trăiești”. O vorbă atât de inspirată, și azvârlită cu năduf, că parcă îți vine a crede că i-a fost, de fapt, șoptită de noul lui șef-formator. Formatorul de fundații și viitori presupuși președinți de țară, locatar încă al unui Cotroceni transformat în sediu de pregătit ucenici politici, mai noul dar, în fapt, același vechi coabitant, Traian Băsescu.

Replica a fost dară nimerită: „pe cine nu lași să moară nu te lasă să trăiești!”. Fără „floricelile” și ghilimelele cu eventuale trimiteri politice! Dar Victor Ponta ar trebui să se întrebe dacă nu cumva și cei 7,5 milioane de alegători ar trebui să se refere la aceeași vorbă în privința angajamentelor neonorate ale USL. Și, așa cum a știut să taie din cvorumul de referendum mii de români, sub diferite pretexte, presând pentru eliminarea din liste a fel și fel de categorii de cetățeni, la fel ar trebui să procedeze și acum. Să ștergă din cele șapte milioane de votanți pe alegătorii greviste impositoare, cu normă de venit pe drepturi de autor, dar și pe toți cei care, într-un fel sau altul, și-au pierdut încrederea în USL.

Ar trebui să-i elimine din listele electoratului la care încă mai face referire pe alegătorii care s-au trezit că nu mai au parte nici măcar de consultații stomatologice gratuite pentru copii lor!

Ar trebui să-i mai scadă din lista celor 7,5 milioane de „votanți” pe toți aceia care, lăsându-i pe ei, guvernării de azi să trăiască, să nu moară politic, riscă acum să nu mai

fie ei lăsați să trăiască! Căci, într-o țară în care nici copiilor nu li se mai asigură gratuități, nu doar speranța e gata ucisă...

Astfel, guvernării ar putea avea surpriza ca acum, abia acum!, să se adeverească paradoxul listelor variabile pe care le imputau în preajma referendumului de demitere. Să constate că numărul celor dejamăgiți este cu mult mai mare decât

numărul de votanți la care tot fac referire!

De aceia, cei ce au trimis-o în parlament pe învățătoarea grevistă nu ar trebui să se mulțumească doar cu evacuarea ei din căminul de protocol în care stă abuziv. Nu ar trebui să se mulțumească doar cu obligarea acesteia de a restitui banii de cazare, 3000 roni pe lună, pe care i-a încasat de la Senat. Ar trebui să meargă până acolo încât aceasta să fie dată afară și din parlamentul în care a intrat prin fățarnicie. Și nu doar ea, ci și toți aceia care au garantat pentru imaginea ei de victimă care i-a asigurat locul printre „aleși”.

Pentru că marea farsă care s-a jucat cu imaginea ei „simbol” este aidoma altor zeci de înșelătorii pe care le-am trăit în ultimele două decenii...

Ne-am lăsat pradă emoțiilor, am refuzat să judecăm lucrurile la rece, chiar și în clipa în care s-au ridicat voci avertizându-ne asupra ipocriziei acestei profitoare, care mai apelase la rezolvarea unor probleme personale prin simulacru, am evitat, poate pentru că aveam nevoie de simboluri ale revoltei noastre împotriva sistemului portocaliu, să conștientizăm faptul că puteam fi victimele unei alte mari șarlatanii. Așa cum s-a întâmplat de atâtea

ori în cele două decenii irosite doar pentru a fi astăzi martorii unui altfel de nepotism și al unei altfel de nomenclaturi... O ignoranță generală de care poate am râde; dacă nu ar fi vorba de 23 de ani irosiți din viața fiecăruia.

Am râde și dacă ar fi fost vorba doar de un simplu personaj dovedit în ipocrizia sa. O impostoare folosită într-o murdară campanie de manipulare. Dar, Cristiana Anghel a fost un simbol pentru mult prea mulți oameni pentru ca felul în care și-a negociat rolul să nu ne doară.

Și doare și faptul că nu este singurul „simbol” al revoltei împotriva portocaliilor care s-a dovedit a fi fost fabricat dintr-un morman urât mirositor. Să nu-l uităm pe „stegarul” cu normă de fluturare ori, mai ales, pe revoltatul liberal ce juca rolul politic de instigator, îndemnându-i pe români, înainte de alegeri, să dea cu guvernul portocaliu de pământ pentru că le-a tăiat drepturile bănești, pentru ca astăzi, când alt guvern face același lucru, să vină să explice senin că Statul nu poate arunca cu bani în toate părțile. Pentru că, poate așa trebuie să înțelegem social-democrația liberală: un Stat care nu-și permite să risipească bani pe sănătatea copiilor!

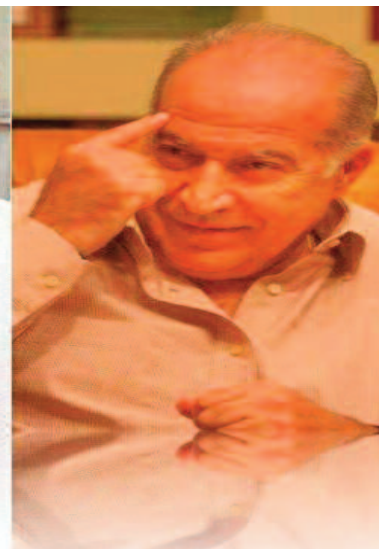
Din păcate, deși părea că s-a revoltat sincer împotriva impostorilor din USL, premierul și-a retras rapid „nefericitele” vorbe. Poate a fost avertizat că nu se cade să lovești într-un „simbol” atât de scump amanetat!

Un simbol al mișcării sindicale care astăzi apare așa cum a fost el „produs”: cu o fripturistă plătită de trustul lui Voiculescu pe ștatul drepturilor de autor, recompensată cu 13 000 lei, dar și cu un loc de consilier în Ministerul Educației pentru fiica sa...

De la pedagogie la demagogie...

Iulian
Chivu

Încă de când și-a declarat intrarea în greva foamei în 2010, am privit cu suspiciune protestul învățătoarei Cristiana Anghel din Caracal. Deși pretindea că se sacrifică în numele tuturor cadrelor didactice pentru revenirea la salariile de dinaintea diminuării lor cu 25 la sută, protestul, din start sortit eșecului, viza neîndoelnic propria imagine, dacă nu și o străvezie acumulare de capi-

tal politic pentru apropiatul schimb de gardă. Învățătoarea nu a vizat însă o funcție politică de interes local, cum ar fi de așteptat după modestia cadrului didactic și lipsa lui de veleitarism, ci a țintit parlamentarele, unde a avut toate șansele, fiindcă venea din partea USL, dar se sprijinea și pe susținerea unei imagini de eroină pur sânge. Judecând după mesajul acțiunii ei de protest, nu mă așteptam la o prestație parlamentară strălucită, fiindcă un cadru didactic din învățământul pre-universitar, ajuns pe scena politică, cel mai adesea are un discurs evaziv, moralizator, sau unul diletantist, exhaustiv; de la catedra unei școli se văd altfel de orizonturi decât din viața economică sau administrativă. Doamna Cristiana Anghel anunța cel mult să mute pedagogia în Senat și nu știu cât ar fi câștigat din asta decizia politică românească.

Dezvăluirile din ultima vreme ne arată însă că în loc de pedagogie, Cristiana Anghel a dus cu sine demagogia, fiindcă vechiul termen grecesc nu și-a pierdut încărcătura semantică nici în zilele noastre, mai ales că năravurile au rămas aceleași. Încerc o dezamăgire colegială, nu de breaslă, când aflu că senatoarea care apăra

drepturile profesorilor uită să apere și noblețea profesiei sale. Chiar dacă ar fi o simplă întâmplare că fiica senatoarei a ocupat un post de consilier în Ministerul Educației, e suficient cât să lase loc de îndoieli. Senatoarea Cristiana Anghel susține că postul respectiv a fost ocupat de fiica sa înainte ca mama să accedă în demnitatea politică actuală. De accord cu domnia sa. Dar refuzul de a preciza care au fost beneficiile personale de pe urma grevei din 2010 a lăsat loc pentru alte interpretări. La fel și primirea unor bani de la Antena 3 în

timpul grevei nu a făcut decât să compromită noblețea cauzei și s-o transfere în demagogie crasă. Că s-au numit drepturi de autor sau cine știe cum, banii aceia sunt ca prețul vânzării lui Iuda. Intrată în colimatorul presei, învățătoarea Cristiana Anghel, ca să citez un jurnalist, vede și ea cât a câștigat pierzând în greutate. Că lucrurile nu prea concordă cu adevărul din documente, iarăși o lasă pe senatoare fără apărare.

În plus, aflăm că „grevista” lui Felix a primit locuință de la Ministerul Educației și primește bani pentru cazare, suficient pentru cei mai mulți să creadă (și să probeze cu argumentele lor) că și fiica ei a venit în același minister în timpul Guvernului Ponta 1. Indiferent dacă fiica senatoarei a intrat în minister cu sau fără sprijinul mamei sale, indiferent dacă grevista a primit sau nu 130 de milioane de lei vechi de la Antena 3, Cristiana Anghel cred că a pierdut încrederea breslei sale și orice principiu moral va enunța sau invoca multă vreme de acum înainte va rămâne simplă demagogie.

Limba română – limbă oficială în România!

Ilie
Șandru

Grăție caracterului fonetic al limbii române, atât scrisul, cât și cititul se învață ușor de către cei ce nu sunt vorbitori ai limbii române. Acest adevăr a fost și este afirmat de străinii care s-au stabilit în țara noastră, în ultimii 20 de ani. Evident, este cu totul anormal când mulți cetățeni români de etnie maghiară, mai ales, deși născuți și crescuți în România, declară că nu cunosc limba română! Culmea este că fac această afirmație și mulți dintre absolvenții liceelor cu predare în limba maghiară, care se zice că „au învățat” limba română timp de 12 ani! Îți vine să exclami: incredibil, dar adevărat! Și nu poți să nu te întrebi: cum este posibil?

Răspunsul l-am aflat dintr-un articol apărut într-o publicație de limbă maghiară, în care se scria: „Limba română a devenit cea mai grea materie pentru elevii maghiari, depășind proverbiala matematică”. Asta, în timp ce alte limbi, precum engleza, sau germana – afirmă „intelectualii” etniei - sunt învățate și chiar vorbite cu ușurință de către aceștia! Oare cum este posibil? Nu tot în școală se învață și limbile respective? Le este alocat cumva un număr mai mare de ore? Nicidecum! Atunci? Singurul răspuns logic este că nu se dorește, de fapt, învățarea limbii române de către elevii maghiari. Pentru că „a devenit o vanitate să nu se învețe limba română în liceele maghiare. Se zice că așa suntem maghiari autentici, dacă nu știm limba română”. A spus-o de atâtea ori, clar și răspicat, Frunda Gyorgy.

Desigur, nici nu se poate altfel cât timp împotriva poporului român și a limbii

române se duce o deșănțată și permanentă propagandă de discreditare, atât de către liderii minorității maghiare, cât, mai ales, de către întreaga presă de limbă maghiară din România. Oare nu Marko Bela, era cel care spunea, pe vremea când era viceprim-ministru al Guvernului României, „cel ce este funcționar aici, în ținutul secuiesc, mănâncă pâinea noastră (...) apoi atunci, să poftescă să vorbească în limba maghiară”!

Tot într-o publicație de limbă maghiară din Sfântu Gheorghe, un oarecare Kolumban Gabor scria fără pic de rușine: „Nu ne putem resemna deoarece ne este dragă această limbă. Or noi, blegii, permitem ca o națiune care nu are rădăcini aici, pe pământul nostru secuiesc să ne domine încet, încet, să renunțăm și la limba noastră(...) Aici, unde noi suntem locuitori băștinași, să avem curaj încât să cerem fiecărui invadator, fără rădăcini aici, la noi, să ni se adreseze în limba maghiară”!

Nu poți să nu te întrebi: oare ce o fi în capul acestui Kolumban Gabor? Cine atentează, în România, la „ființa” limbii maghiare? Cine nu-i dă dreptul s-o folosească în orice împrejurare? Răspunsul îl găsim chiar în rândurile de mai sus, de-a dreptul injurioase și ofensatoare la adresa poporului român, dar și mincinoase, pe care individul respectiv le-a scris fără ca cineva să-l tragă la răspundere. Fiindcă, dacă e să vorbim, cu cărțile pe masă, cum se spune, cu dovezile incontestabile ale istoriei, atunci vom putea vedea „națiunea care nu are rădăcini aici”. După cum acestea au dovedit cine sunt adevărații invadatori ai acestor pământuri, numite acum „secuiești”!

Citez din „Gesta Hungarorum”, cronica lui Anon-

imus, notarul regelui ungar Bela (se pare că Bela al III-lea: 1173 -1196) „...În vremea aceea, ungurii nu aveau în mintea lor altceva decât să ocupe țări și să subjuge popoare, îndeletnicindu-se cu războiul. De aceea, în acele vremuri, ungurii iubeau așa de mult să sugă sânge omenesc, precum iubește lipitoarea; și de nu ar fi făcut așa, nu ar fi lăsat urmașilor lor atâtea țări frumoase”. În calea lor a ieșit și ducele Menu Morut, stăpân peste vechile pământuri ale Bihorului. Scrie același Anonimus: „Spuneți lui Arpad, ducele Ungariei, stăpânul vostru. Îi suntem datori ca prietenul unui prieten cu toate cele ce îi sunt necesare, pentru că omul este oaspete și duce lipsă de multe. Dar pământul ce l-a cerut de la bunăvoința noastră nu-l vom ceda în nici un fel, atât timp cât vom fi în viață”.

Nu mai vreți să-l recunoașteți pe Anonimus? Nu vă convin cele scrise de el? E treaba voastră. Basna privitoare la compilarea scrierii sale de un oarecare Vancsa, astfel încât aceasta să devină favorabilă românilor, nu o cred nici cei care au scornit-o!

Arătând toate acestea, nu pot să nu constat că este tristă și inacceptabilă strădania unora dintre politicienii unguri din România de a face din folosirea limbii maghiare, vizavi de învățarea limbii române, o problemă politică. Aceștia pun această chestiune într-un mod cel puțin tendențios, întrebându-se dacă „învățarea limbii române este un drept, sau o obligație”? Oare ce alt răspuns logic li s-ar putea da în afara celui care să precizeze că învățarea limbii române de către toți cetățenii României este atât un drept, cât și o obligație! Este un drept ce decurge din calitatea lor de cetățeni ai țării, care au

aceleași drepturi și îndatoriri, prevăzute în Constituție. Este și o obligație ce decurge și din calitatea de cetățeni ai țării, dar și din prevederea constituțională privitoare la limba oficială din România. Pe de altă parte, cunoașterea limbii oficiale de către toți cetățenii țării, indiferent de naționalitate, constituie și un factor al coeziunii și integrării sociale.

Și în România, ca și în Uniunea Europeană, folosirea limbilor minoritare și regionale se face în conformitate cu Cartea europeană a limbilor regionale și minoritare, adoptată la Strasbourg, în 1992, semnată de România în 1995 și ratificată prin Legea nr.282/2007.

De fapt, prin susținerea bilingvismului, liderii maghiari urmăresc cu totul altceva. Anume ca în România să existe două limbi oficiale: româna și maghiara. „Bilingvismul ar însemna ca în anumite unități teritorial-administrative cele două limbi, româna și maghiara, să aibă un statut egal”- spunea Marko Bela. Iar Kelemen Hunor lansa și el același deziderat: „UDMR trebuie să muncească zi de zi pentru recunoașterea limbii maghiare ca limbă oficială, la nivel local și regional”.

Că nu e nici o exagerare în cele de mai sus, mărturie stă, de exemplu, proiectul de modificare a Constituției României. Acolo, la Art. 119, nu se mai vorbește doar de „autonomia locală” și de „descentralizarea serviciilor publice”, ci și de folosirea limbii minorităților naționale „în scris și oral în relațiile cu autoritățile publice locale și în serviciile publice descentralizate”. Aceasta chiar dacă minoritatea reprezintă doar un procent nesemnificativ din populația locală. Nu se mai precizează deci cât anume trebuie să fie

procentul populației minoritare, ci doar se spune „să fie semnificativ”! S-a ajuns ca în județul Suceava cei 400 de minoritari unguri, din care fac parte și cei din familiile mixte, au fost declarați ca fiind „o importantă minoritate ungurească”!

Să nu trecem cu vederea nici faptul că, într-o serie de localități din județele Covasna și Harghita, tăblițele indicatoare sunt inscripționate și cu așa-zisa scriere „unică”, cu motivația că este vechea scriere a secuilor. Asupra acestora există însă o multitudine de păreri controversate, astfel că adevărul despre scrierea unică este departe de a fi descifrat. Ultimele cercetări au dus la concluzia că așa-zisele „runice secuiești” nu depășesc în vechime secolul al XVII-lea, ele fiind mai degrabă niște semne cu caracter criptic, făcute de preoții locali.

Cu toate că acestea încalcă prevederile legale, nu am auzit însă ca organele abilitate să se fi sesizat asupra acestei inscripționări fantasmagorice, care nu sunt altceva decât încă o modalitate de a se eluda legea, de a se forța lucrurile într-o direcție pe care extremismul și revizionismul maghiar o urmărește cu în-crâncenare.

Între acestea se numără și strădania de a combate cu orice preț și „blasfemia” ce se află în Cronica maghiară a lui Simon de Keza, scrisă între anii 1282-1285, în care autorul afirmă, între altele că secuii s-au stabilit „în munții băștinași, de la care au învățat scrierea. De altfel, secuii au împrumutat de la români multe obiceiuri, le-au adoptat unele elemente ale portului, modul de a-și construi casele”. Fără comentarii.

„Traseul legendelor sătmărene” - un fals istoric finanțat cu bani europeni

Asociația Culturală Nagykárolyi es Videke (România) și Asociația Szatmar Kozhasznu Egyesulet au publicat un așa numit ghid turistic (585 pagini) intitulat „Traseul legendelor sătmărene”. Volumul a apărut grație accesării unui proiect transfrontalier „Două țări, un scop, succes comun” – Programul de Cooperare Transfrontalieră Ungaria, România, 2007 – 2013, în ediție quadrilingvă: maghiară, română, engleză și germană, proiect în valoare de 100 000 de euro.

În interiorul ghidului există un discurs și un conținut cu descrieri culturale turistice ce trimit spre o viziune exclusivistă, etnocentrică maghiară, cu reflexe ce trimit spre o xenofobie și un șovinism pe care toți l-am crezut îngropat sau repudiat din discursul public. Această încredere s-a consolidat după ieșirea din comunismul naționalist, după o ieșire dintr-o istorie revanșardă și

revizionistă odată cu intrarea celor două țări și popoare în N.A.T.O. și în Uniunea Europeană. Acest ghid „transfrontalier” unește două geografii culturale, ambele de factură maghiară și nu una multietnică adică româno-maghiară așa cum ar fi fost de așteptat și pe baza căreia se produce finanțarea Uniunii Europene. În realitate viziunea „transfrontalieră” cu care sunt păcălite finanțările europene este utilizată în mod exclusivist doar pentru un contur etnicist al acestui ghid, adică un contur maghiaro-maghiar și nu maghiaro-român. Este o „șmecherie” sau o „învârteală” – spus mai pe înțeles – cu bani europeni pentru a reactiva o istorie trecută a națiunii maghiare extrafrontaliere cu scopul de a întreține în memoria colectivă o realitate politico-statală anacronică care nu este, însă, în convergență cu realitatea contemporană și cu principiile Uniunii Europene.

Trebuie spus, în primul rând, că acest ghid este real-

izat la granițele amatorismului. Tematica istorică, geografică, etnografică și cultural-turistică este abordată într-o manieră superficială, cu lipsa unei documentații și a unei bibliografii bine fundamentate, cu un aparat critic și bibliografic redactat într-o manieră expeditivă (autorii nu stăpânesc tehnica citării bibliografice care face parte dintr-o cultură elementară a redactării textelor), greșeli de traducere care transmit o sintaxă agramată etc.

Capitolul de etnografie este redactat doar pe baza unui citat al etnografului Bárony István ce insinuează un mesaj șovin toxic, mai exact, sunt transmise imagini pozitive privind țărănul maghiar „viteaz, virtuos, inteligent, ospitalier”, șvabii caracterizați ca „harnici și solidari”, iar valahii, adică românii, deși sunt un popor „pașnic”, au drept caracteristică primitivismul. Acest tip de mesaj căutat și extras din texte irelevante profilează asupra românilor o

image negativă și care, în plan secundar, ierarhizează din punct de vedere cultural și identitar populații superioare și populații inferioare”. În acest capitol, românii „se bucură” de două rânduri: „Vlahii erau un popor pașnic, binevoitor și primitiv. Acest lucru se observa și în satele lor, trăiau în case mici, dărăpănate”.

În mod cert, „autori” de genul Koncz Nóra și dr. Szórádi Sándor, care au produs acest ghid, nu reprezintă comunitatea intelectuală maghiară, ci fac parte dintre acei puțini intelectuali frustrați, tributari unor viziuni și sensibilități ce țin de „demonia grandorii pierdute” într-o istorie ce s-a legitimat sau delegitimată prin propriile mecanisme și deveniri.

În esență, ghidul este un produs superficial din punct de vedere profesional iar din punct de vedere al mesajului se află la granița șovinismului și a naționalismului îmbătoșat și exclusivist.

Selecțiuni:

„1919: în 24 aprilie comitatul Sătmăruului a fost ocupat de vlahi, pe care locuitorii i-au întreținut. Au considerat tot comitatul ca o moșie a lor, prefectul și subprefectul au fost vlahi. Ocupația a durat un an. La retragere sa instaurat limba maghiară în administrație”.

„1940: În urma hotărârii de la Viena din 30 august, în 5-6 septembrie, teritoriul ocupat de români a fost eliberat, și-a recăpătat hotarele de dinainte cu sediul la Satu Mare”.

Legat de așa zisul ghid-turistic, la această oră există demersuri al Prefecturii către trei ministere (M. Culturii, MAE și M. Dezvoltării Regionale) pentru a se returna sumele alocate apariției cărții și de promovarea falsurilor istorice și a jignirilor adresate etnicilor români.

(Adrian Bucureștean)

Blestemul endemic

Ion
Măldărescu

Încă din primul secol de după Hristos, strămoșii daci s-au bătut cu hoardele de năvălitori, printre ei numărându-se și mercenarii hămesitului Imperiu Roman. Decebal a preferat să-și ia singur viața decât să cadă viu în mâinile invadatorilor. Sunt o serie de ipoteze, mai vechi sau mai noi despre daci și romani. Nu le comentez. Ceea ce doresc să relievez este că, legiunile romane au ocupat o bună bucată din pământul dacilor. Le-au furat aurul, tot astfel cum azi îl „subtilizează” canadienii și alți jefuitori, prin mijlocirea dezastuoaselor Puteri instalate, succesiv, după 1989, la București. Românii TAC!

Trebuie amintit generației tinere cu orice prilej că în secolul trecut, Senectutea Sa Mihai a trădat Neamul Românesc pe care l-a oferit, fără remușcări, rușilor, cu munții, pădurile și câmpiile Țării. Drept recompensă, Stalin i-a acordat prețioasa medalie „Pobeda”, cu diamante. Ani buni, Marele Frate de la Răsărit a cărat aur, uraniu, grâne, bogății... și românii s-au plecat în fața călăilor Neamului, laudându-i și predându-le cu de-a sila, limba, în școlile noastre.

Matei
Mircioane

Într-o interesantă discuție, recentă, cu doi prieteni, m-am trezit vorbind despre libertate. Am spus că libertatea este o valoare fundamentală, care trebuie respectată și promovată, că libertatea este bună, și alte banalități din acestea. Când unul dintre amici a insistat să spun ce este libertatea, să o definesc, mi-am dat seama că sunt pus în dificultate. Am avut, așa, o vagă senzație că sunt cam prost, fiindcă nu știu să explic într-o frază coerentă ce este libertatea.

Când m-am regăsit singur, m-am mai liniștit, fiindcă rememorând ce m-au învățat înaintașii, mi-am dat seama că nici revoluționarii francezi, când au lansat sloganul „libertate, egalitate, fraternitate!”, nici reprezentanții poporului american, când au trecut în Constituție dreptul omului la viață și libertate, nici făuritorii Constituției României, când au scris că libertatea individului este inviolabilă, nu au fost mai

După '44 ne-a plăcut să vrem a spune: „să vină americanii!”. Uite c-au venit. Nu atunci când au fost chemați, ci după șapte decenii. Probabil că de atât timp a fost nevoie pentru ca sunetul chemării să ajungă peste ocean. În '58 Dej i-a scos pe ruși din Țară. În 2004 Neica Timonieru' a oferit americanilor găzduire gratuită pe pământul României. Au venit greu, dar când vom vrea să-i trim-

item acasă, vor striga în gura mare, conform sloganului decembrist: „Noi de-aicea nu plecăm, nu plecăm acasă!

Fiindcă Putin și ai lui, zău că nu ne lasă!...” Care-i chilipirul în treaba asta? În bazele militare de la Kogălniceanu și Deveselu nu intră prea mulți români, în vreme ce frații din Israel ai americanilor se simt ca la

ei acasă... Ambasadorii S.U.A. trimiși după 1989, la post, în România, au fost niște ciudați. Au intrat cu bocancii murdari peste obiceiurile pământului. Și-au băgat nasul obraznic în treburile interne ale românilor, dându-ne doar ordine și atât. Ne-au predat lecții de „democrație”, de toleranță absurdă, de nediscriminare a adeptilor curcubeului. Ba, unul dintre ambasadori nu s-a sfiit să

declare presei, chiar în clipa sosirii la București: „am venit împreună cu partenerul meu”, omițând să precizeze care-i „activul” și care-i „receptorul” relației. Saltimbancii de pe Dâmbovița i-au acceptat și i-au întâmpinat - pe toți -, necondiționat, cu pâine și sare, întinând tradiția și religia poporului român. Rușine! Mai bine păstrau

pâinea pentru români și lor le ofereau sarea... în ochi.

În concluzie, să recapitulăm răniile adânci, care dor:

- am laudat vitejia romanilor și ne mândrim cu originile noastre latine, ba chiar cu influența limbii latine, deși există numeroase voci - inclusiv de la Vatican - care afirmă că lucrurile stau invers;

- am făcut plecăciuni în fața rușilor, am ridicat osanale inventatorilor lor (și celor reali și celor fabricați) și i-am lăsat să ia, vreme de decenii, bogățiile pământului românesc;

- am strigat în gura mare că vrem să vină americanii. În aprilie 1944 au venit... și au bombardat Capitala Țării. „Bilanțul oficial? Morți 2942, răniți 2126. Aproape 3000 de morți într-o singură zi, toți, civili nevinovați.” După câteva zile de la primirea „cadoului” american, Mihail Sebastian scria „Ieri după-amiază am fost în cartierul Grivița. De la Gară la bulevardul Basarab nicio casă - nici una - n-a scăpat neatinsă. Priveliștea e sfâșietoare. Se mai dezgroapă încă morți, se mai aud încă vaiete de sub dărâmături. La un colț de stradă trei femei boceau cu țipete ascuțite, rupându-și părul, sfâșiindu-și hainele, un cadavru carbonizat, scos tocmai atunci de sub moloz.

Suntem liberi?

breji ca mine. Au folosit termenul fără să-l explice, considerând că este explicit prin sine însuși.

În altă carte importantă a omenirii, Biblia, nu se prea pune accentul pe libertate, valorile fundamentale fiind considerate

popor (sau popoare) și poate lua singur deciziile cu privire la soarta sa. Cam așa gândeau înaintașii noștri despre libertate.

La fel și cu individul. Este liber, când nu este sclav, când nu altul decide pentru el, când hotărăște singur ce

încearcă să-l renegocieze ori poate demisiona, alegându-și altul mai convenabil. Acest contract poate fi cu un individ, cu o firmă sau cu o țară. Ești liber dacă nu ești ținut cu forța într-un contract pe care nu-l dorești.

De aceea, personal, mă simt liber. Momentan fac ce-mi place, într-o țară de care sunt nemulțumit, dar nu atât de nemulțumit încât să caut alta.

Nu am fost liber când am fost trimis fără acordul meu la școală, când am fost trimis cu forța la armată, dar acum, că m-am făcut băiat mare, consider că am un contract cu țara aceasta. Contract pe care într-o măsură îl respect, în altă măsură aș dori să-l modific. Evident că sunt egoist, evident că vreau să-mi fie mai bine, de aceea am păreri, fac lucruri, scriu și vorbesc. Mă aflu în perioada negocierilor cu țara.

Știu că țara, prin reprezentanții ei, se enervează. Asta e situația. Instituția pe care o servești întotdeauna vrea să impună constrângeri mai multe, norme și reguli mai strânse, taxe și impozite mai mari. Eu

Plouase puțin dimineața și peste toată mahalaua plutea un miros de noroi, de funingine, de lemn ars. Viz-iune, atroce, de coșmar. N-am mai fost în stare să trec dincolo de Basarab - și m-am întors acasă, cu un sentiment de silă, oroare și neputință.”

Mă rog, era război și, „A la guerre comme à la guerre!”, dar autoritățile românești nu s-au jenat să instaleze un monument, în Cișmigiu, dedicat aviatorilor americani din Al Doilea Război Mondial. „Vă închipuiți, păstrând proporțiile, cum ar arăta, la Londra, un monument dedicat aviatorilor germani, la Hiroshima unul dedicat celor americani și la Dresda, unul dedicat britanicilor?”

Mă opresc aici cu exemple. Este suficientă durerea poporului meu. Cu multă mâhnire mă adresez dumneavoastră: numiți, vă rog, un al doilea popor - să zicem, european - care ridică la rang de erou și așează pe pedestal bustul cotropitorului asupritor, asasinându-și Eroii Neamului, în fiecare zi. Să fie acesta blestemul endemic al Neamului Românesc?

credința, milostenia și iubirea. În Vechiul Testament, apare, totuși, capitolul „Exodul”, care este istoria ieșirii poporului evreu din robia egipteană, adică este vorba despre lupta pentru libertate și aflarea libertății. Așadar, se înțelege că un popor este liber, dacă nu este constrâns de alt

vreau invers. De aceea mă aflu în contradicție cu țara. Dar mă simt, încă, liber. Cum s-a simțit liber și deputatul Remus Cernea când și-a exprimat public părerea că Statul ar trebui separat de Biserică.

Are el o idee și o susține. Deocamdată, cu puțini sorți de izbândă. Numai că, printre alții, cunoscutul politician și primar de Constanța, Radu Mazăre, a spus, la fel de public, că dacă Remus Cernea mai vine cu astfel de idei o să-i rupă picioarele.

Și nicio instituție, niciun organism, dintre cele care se spune că apără drepturile și libertățile fundamentale ale omului, nu a reacționat la huliganismul individului amator de ospețe, mândros și degrabă vărsătoriu de amenințări și trivialități. Poate că, totuși, sunt eu prea prost și nu înțeleg ce este libertatea.

Pilatul din dreapta... Pilitului

Cezar
A. Mihalache

Într-un moment în care Biserica Națională este asaltată de către femeia cu barbă din circulația parlamentului, alias mucea lui Remus, cu fel și fel de propuneri aberante și jignitoare la adresa românilor, de la legalizarea căsătoriilor gay la tăierea banilor dați de stat pentru biserică, ori luată peste picior de către țiganul (ma)meloman care nu (mai) știe decât să cânte în struna defăimării instituțiilor dragi românilor, pentru a le decredibiliza, premierul s-a apucat, tam-nesam, să ceară scuze bisericii greco-catolice! Suferindă săraca de ea de pe urma privațiunilor din anii comunismului dar și din cei ai democrației care nu i-a „restituit” tot ce și-a dorit ea și pe care el, prin legea retrocedărilor pe care a asumat-o, vrea să o repună în adevăratele-i drepturi.

Și atât de hotărât pare a fi în îndreptarea

„nedreptăților” că nu poți să nu te întrebi dacă nu cumva s-a rebotezat cu degetele cruciș? În fapt, prin felul în care, de la tribuna Parlamentului României, a cerut scuze bisericii greco-catolice, a dovedit fără tăgadă cine va fi principalul beneficiar al legii retrocedării. Și poate că Biserica Greco-Catolică și celelalte culte pe care premierul le-a căinat pentru privațiunile pe care le-au îndurat, fără a aminti de suferințele bisericii Naționale, dacă nu de sub jugul comunismului, măcar din vremurile de restriște de acum două secole când au fost rase de pe fața pământului peste 400 de biserici ortodoxe din Ardeal, iar preoții erau trecuți prin baionetă căci refuzau procesul de maghiarizare și trecerea la greco-catolici, dar nimeni nu a cerut scuze Poporului Român până acum pentru acele atrocități, vor deveni noii sponsori de partid. Că „dar din dar se face”, nu?!

Apoi, tot în Parlament, și în aceeași zi, Pilat

din Pont(a) a mai săvârșit o trădare. I-am spune împietate, dar cum repetiția antiromânească a devenit noua lui teză de doctorat, pe care chiar are de la cine să o plagieze!, vânzarea de țară este tot mai evidentă. Și a dat din nou copy/paste! De astă dată după vorba coabitantului de la Cotroceni. Că doar nu era să se lasă el mai prejos decât formatorul-șef care pare a-i fi promis că-l va face urmașul lui (aici ori la locul cu verdeață de pe alea premierilor din Down Street!), drept pentru care, dacă formatorul-chior l-a medaliat orbește pe popa-necuratul cu o înaltă distincție, pentru felul în care defăima România prin Europa, întinzându-i, cum altfel?!, și covorul roșu, și Ponta din dreapta Pilitului a decis să-l recompenseze pe cel mai proaspăt defăimător al țării.

Nu i-a dat o distincție dar mulțumirile pe care i le-a adus de la tribuna parlamentului au făcut mai mult decât un act de eliberare condiționată din starea

de imoralitate în care se găsește infractorul chel, Attila Matolul. Căci, deși acesta a cerut mai ieri pe la forurile internaționale de fotbal aspra pedepsire a naționalei României, dacă se poate chiar desființarea ei, Pilat din Pont(a) aproape că i-a atârnat o concardă alb-verzuie în piept.

De ce s-a apucat premierul să aducă mulțumiri pentru „contribuțiile aduse la legea retrocedărilor” unui infractor condamnat tocmai pentru un abuz de retrocedare este greu de spus.

Probabil că ar trebui să se mai dea o dată cu mașina peste cap să i se așeze cele convenite la locul lor! Pentru că, dacă este doar deranjant faptul că Victor Ponta nu a negat declarațiile lui Borbely Csasba, care a spus la un radio de buda(pesta) că premierul a promis că va legaliza steagul secuiesc pe toate clădirile pblice (și probabil așa a și spus, dar nu acum, ci încă din seara în care, în loc să celebreze

viictoria USL alături de cei 7,5 milioane de votanți, el dădea telefoane UDMR-ului), este impardonabil gestul de a-i fi adus mulțumiri lui Marko Attila chiar de la tribuna Parlamentului României. Unui infractor condamnat la trei ani cu executare pentru abuz în serviciu în cazul unor retrocedări și care fentează pușcăria doar pentru că UDMR amenință actuala guvernare.

Ce va urma? Fluturarea steagului secuiesc de la tribuna parlamentului și apoi înălțarea lui în fața forului?! Tot ce se poate! Dar poate că ar fi vremea ca Victor Ponta să se gândească dacă nu ar fi mai nimerit să „retrocedeze” lucrările plagiate și speranțele celor 7,5 milioane de alegători ai USL...

Același putregai, altă șmecherie enciclopedică!

Maria
Diana-Popescu

Nu doar în tomberoane se găsesc gunoaie. Resturi alterate sînt cu duimul în crîșmele politice, unde se vînd și se cumpără doctrine pentru cleptomani, dar și în găștile transpartinice, care acum se înfruntă pentru prăzile de la viitoarele raioane. Deocamdată, Romgaz și Transgaz. Ce să mai! E război între baronii locali și cei de la centru.

Numai că nu se mai trage cu pușca. Întrînd de fiecare dată pe ușa secretă a conflictului dintre esență și aparență, dintre ceea ce sînt cu adevărat și ceea ce vor să pară pristanțele noastre, dau tot timpul de același putregai și de fosforescența eternelor figuri, gata să se ia la trîntă în orice moment pentru vrabia din mîna.

Aceleași mecanisme stricate, pe care e musai să le strîng cu ușa, musai să le sufoc în opobriu, demontîndu-le miturile.

Tot soiul de mușterii și excentrici originali și-au găsit locul nefiresc de „cald” în politica încăpătoare, mai ceva decît Arca lui Noe, tocmai pentru că nimeni nu mișcă un deget ca să le confere adevărata legitimitate. Cam toți parveniții care folosesc un scaun de birou

politic se molipsesc de cleptomanie și concep urgent planuri solide de ciupeală. Vă mai amintiți brandul „Să trăiți bine”? Destui rătăciți mai cred în el, cum mai nou cred în proaspăta mișcare populară de buzunar. Altă șmecherie, cu o mîna de aderenți, cît să încapă într-un autobuz.

A nu se confunda

moment mișcare browniană pe dreapta, mai tîrziu, mișcare de rotație, de revoluție, apoi, în final, rectilinie, în paralel cu mișcarea curbilinie!

Exemplarele acestea unicate ar trebui „admirate” peste secole la Antipa, împăiate și cu ordonanțele mîncate de molii. Decît să facă muzeul bani pe ex-

seama suferinței, dincolo de faptul că e revoltător, depășește gradul de cruzime umană! Ministerul Educației ar trebui să interzică școlilor vizitarea controversatei expoziții. Anatomia pe piese umane conservate se învață în mediu controlat, universitar, cu rigoare, respect și discreție, în scop nobil, util chirurgilor și altor medici. Nu expui mumii decorticate pentru bani, fără nicio altă utilitate nobilă, ca să le fotografieze exaltații și să umple netul cu ele.

Toți experții vor să facă bani pe spinarea omului de pretutindeni, viu sau mort.

Astfel că periodic mai aruncă prin lume cîte un virus și tot ei creează un antivir de vînzare. În China comercianții au fost avertizați să-și ucidă găinile și porumbeii, pe motiv că sînt infectați cu noul H7N9. Uite unde a ajuns fiola cu virusul Guanarito, despre care scriam în editorialul precedent, dispărut în urmă cu două săptămîni dintr-un laborator național de cercetare din orașul Galveston, Texas.

Uite cum alt virus creat pe lamelă face industria cărnii de pasăre să tremure din nou. N-a murit nimeni de boala vacii nebune, de gripa aviara, porcină sau aflatoxină. Nici de mușcătura de căpușă,

nici de înțepătura țîntarului ucigaș. E vorba de manipulări în serie, cu profituri uriașe și rapide, mai tari ca în industria hollywoodiană. Așa cum misiunea aselenizării din '69 este falsă, cum falsă s-a dovedit a fi și afirmația lui Bush în legătura cu existența armelor de distrugere ale lui Saddam Hussein, cu scopul de a declanșa războiul petrolului, tot așa industria farmaceutică și medicală inventează boli false pentru a-și spori veniturile.

Fals, însă, nu este faptul că Atena, ca să-și mai acopere din datorii, și-a vîndut din proprietățile de la Bruxelles și Belgrad, urmînd cele din Slovenia și Tashkent.

Nici Putin parcă nu mai e atît de fals cînd îi dă pe dinafară moralitatea și dorește legiferarea uniforme școlare în instituțiile de învățămînt rusești. Pînă la urmă, ține cu poporul lui și nu arde gazul de pomană cu libertățile occidentale, poluante pentru generația tînară.

inteligența cu șmecheria enciclopedică! Mișcarea e una și aceeași cu „Mișcarea Populară” și cu petardele din noua ladă de zestre, pregătită mezinei moștenitoare, cu gînd ascuns, de către grijuliu tată, în puținul timp pe care îl mai are de petrecut, ca flotant, la palat.

Cum să nu-i lași copilului o moștenire vie, colcăitoare, care să-i asigure alte mandate de euro-parlamentar! Pentru

ponate umane care au suferit cîndva, ca în cazul „The Human Body”, mai bine ar face bani pe cei care au făcut poporul să sufere. Măcar așa, într-un viitor îndepărtat ar fi de ajutor țării.

Organizatorii expoziției de la Antipa, alcătuită din trupurile moarte ale unor deținuți chinezi, care au fost maltratați și schingiuiți, sînt fără doar și poate niște barbări fără moralitate, fără scrupule. Să faci bani pe